

Miroslav Kirin

KROZ ZRAK ŠIŠTE svjetlacava
bića: plova riba, jato ptica, roj mušica –

otkidaju me od težine hodanja,
otkidaju me od prisile disanja.

Jesi li ih vidio?
Znaš, otvoriš li prozor i, ako si sretan,

ugledat ćeš ih. Ne,
ništa nisam vidio.

Jesi li otvorio prozor? Jesam.
Znači, prozor imaš. Da.

Pa kako ih onda nisi
vidio. Jesi

li slijep? Nisam. Jesi
li sretan? Ne

mogu odgovoriti. Ne
možeš odgovoriti? Da.

ČITAČ JE DODIRA ostao bez posla.
Zapravo, zaboravio je vlastiti jezik.

Jer tamo gdje se radilo o dodiru
sada se izvija nemilosrdni stisak,

poput onoga od udava, gmizi posteljom
i šušlja govoreći, daveći umjesto milujući.

I govornik je tijela ostao bez posla.
Zapravo, nikad ni nije bio zaposlen.

Jer tamo gdje se radilo o tijelu
bujale su riječi,

milujući umjesto da dave,
govoreći umjesto dodirujući.

PO ŽICI IDE – ptica
spaljenih krila:

zimski san:
vjetar obavijen

oko tišine:
idemo tvrdi

u svojoj upornosti:
dižemo kamenje

i ubijamo
sve čega još

uvijek ima:
dok ubijamo –

ima nade:
dok ima

nade –

ČAMAC SE ISPUNIO, obala je
opustjela, veslali smo satima,

odlazili smo i dolazili,
bijaše to jalov posao,

kazaljke nam se nisu
primicale, ipak,

doplovili smo
u srce nove zemlje,

u njem je već netko
bio;

čamac pun krvi,
njihao se.

60.

iz usta mi ispada jezik
to više nije jezik to je golema jetra teleća
onog teleta što su ga zaklali prekjučer
uvjerava me mesar moje omiljene mesnice
ali ja u mesnicu niti nisam otišao
nemam ni omiljenu mesnicu
samo mi je jezik ispao iz usta
ta golema jetra
vraćam je u usta guram u grlo
odustajem kad shvatim da me guši
moj jezik ponovno ispada
vješa se plazi po vratu liže tijelo
moj jezik moj jezik moj preveliki jezik